

Kapitola **Hrozba ukradení zdrojů**

úsek	text	datum	Shrnutí odstavce
------	------	-------	---------------------

V neférové soutěži se vyskytuje problém hrozby ukradení zdrojů.

Jak si má počínat ohrožený, pokud shledá, že zdroje nedokáže ochránit? Má je přenechat soupeři? Má je zničit?

Z dějin vojenství je dobře známa strategie "spálené země", aby zdroje nepadly do rukou nepříteli. Tento krok vypadá naprosto logicky, pokud je soupeřovým cílem naše zničení a zdroje, které se mu podaří na nás získat, použije proti nám.

Problém se ovšem může ukázat složitější ve chvíli, kdy existuje naděje na obrát v situaci. Pokud v rozumné budoucnosti můžeme získat zdroje zpátky, pak jejich momentální zničení ochudí i nás samotné.

Protože ohrožený subjekt nemá nic lepšího k posouzení své situace, musí vycházet z vlastní antecepce. Bude možné rozlišit následující antecepční situace:

- 1) Nepřítel využije ukradené zdroje především k našemu zničení.
- 2) Nepřítel využije ukradené zdroje především k našemu ovládnutí.
- 3) Nepřítel využije ukradené zdroje především ke svému posílení např. vůči jinému soupeři. Nepotřebuje nás zničit, ani ovládnout.
- 4) Nepřítel využije ukradené zdroje především ke svému zničení - nechtěnému.

A nyní antecepční rozbor.

Nepřítel využije ukradené zdroje především k našemu zničení.

V tomto případě naše antecepce obvykle vidí jen možnost zdroje zničit, lze-li to. Nicméně existuje nepochybně i možnost zvážit alternativu (4) - nachystat ze zdrojů pro nepřítele past.

Typickou historickou ukázkou pasti bývá zanechání alkoholu a jídla, kde se armáda nepřítele nasytí a opije, a pak je přemožena těmi, kdo léčku nastražili.

Existuje však i další historická strategie - zdroje jsou nabídnuty silnému soupeři našeho nepřítele, který jej s takto posílen může porazit, nebo aspoň zablokovat. Bohužel se ukázalo, že tento silný soupeř našeho nepřítele se může v historicky krátké době stát naším nepřítelem místo poraženého nepřítele č.1.

Další strategií je soupeři zisk zdrojů znechutit. To používají některé organismy, které jsou žahavé, nebo jedovaté.

Podobnou strategií je opatření bank k ochraně peněžní hotovosti barvicí metodou. Pokud je hotovost ukradena spustí se exploze barvicího plynu, který ceniny znehodnotí. Zde se ovšem jedná spíše o případ (3), protože cílem lupiče obvykle není banku zničit.

Pokud je subjekt , přesvědčen o své správné antecepci, a totiž, že nepřítel se jej snaží zničit, pak by měl zdroje spíše zničit, nemůže-li zabránit jejich ukradení nepřítelem.

Nepřítel využije ukradené zdroje především k našemu ovládnutí.

Pokud nás nepřítel chce ovládnout, a ne zničit, znamená to, že nás chce využít jako svůj další zdroj. Pokud v této situaci zničíme zdroje, které by k našemu ovládnutí chtěl využít, a nepřítel je natolik silný, že nás stejně ovládne, pak je zničení zdrojů možná v náš neprospěch. Ten, kdo nás ovládl, nám ponechá o to méně zdrojů k přežití, případně se pro něj staneme přítěží, a původní úmysl ovládnout se může změnit na zničit.

Pokud máme rozumnou naději, že se jedná jen o ovládnutí, můžeme zdroje využít k získání lepších vyhlídek pro podřízené postavení. Říká se tomu v dějinách vojenství vyjednání míru s přijetím vítězových podmínek.

Nepřítel využije ukradené zdroje především ke svému posílení vůči jinému soupeři. Nepotřebuje nás zničit, ani ovládnout.

Nyní je před námi otázka, kdo je ten jiný soupeř. Není to nakonec i náš nepřítel? Pokud ano, možná bychom měli zdroje vydat dobrovolně.

Je-li to naopak náš přítel, můžeme se pokusit mu zdroje předat, aby našeho nepřítele porazil.

Úsek 2 S hrozbou ukradení zdrojů se setkáváme v civilizaci neustále.

O naše zdroje má např. zájem stát, jenže ten je pro nás obvykle nadřízeným A-subjektem, tudíž by to neměl být náš nepřítel.

Podobně lze nahlížet na zaměstnavatele. Ten nás obvykle nechce zničit, ale do jisté míry ovládnout ano. S tím bychom se měli vyrovnat.

Další, kdo touží po našich zdrojích, jsou obchodníci. Ti obecně mohou patřit do kategorie (2) nebo (3). Obchodníci jsou buď vůči nám ve vztahu soutěže s jinými obchodníky o naši přízeň (ve fungující tržní ekonomice), nebo nás mají v hrsti jakožto druh monopolu. V případě zneužívání monopolu na ně můžeme nahlížet podobně jako na kriminální živly.

Konečně jsou to kriminální živly. Věnujme tedy chvíli pozornost strategii, jsme-li konfrontováni s nezákonným jednáním, přičemž zvažujeme, zda jsme schopni své zdroje ochránit.

Příklad1 Lupič

Jde o kategorii (3). Pokud lupiče neohrožujeme, nepotřebuje nás zničit. Pokud nejste vycvičený bojovník, je na pováženou se s lupičem utkat. Nemůžete-li uprchnout, chovejte se tak, aby z vás lupič neměl strach a nezměnil na vaše nezničení názor. Soustřeďte se spíše na detaily, které budou potřeba při následném vyšetřování, nebo pro pojišťovnu.

Příklad2 Zloděj

Se zlodějem je situace trochu jiná. Ten se od lupiče liší zejména tím, že se vyhýbá hrozbě střetu. Jeho stylem je nenápadnost. Rovněž patří do kategorie (3), ovšem pokud zloděje přistihneme, bude hrozba z naší strany nejlepším řešením. Pokud nejsme schopni hrozbu realizovat, je užitečné přemýšlet, zda nejsme schopni jej převést do kategorie (4) - tedy např. upravením ohroženého zdroje tak, aby se pro zloděje stal pastí.

Příklad3 Podvodník

Podvodník může patřit do kategorie (2), ale obvykle patří do kategorie (3). Jeho stylem je vzbudit v nás dojem, že nám nabízí lákavý zdroj. Jednáme-li ve víře, že si polepšíme, naše ostražitost je snížena. Pokud je však situace pro nás natolik nepříznivá, že momentálně nejsme schopni své zdroje ochránit, musíme sledovat budoucí východisko. Tedy omezit velikost ukradených zdrojů na minimum, a přípravu prostředků na jejich budoucí vymáhání.